

РЕШЕНИЕ

№ 25994

гр. София, 31.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 03.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **4412** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на П. И. Т., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] ет.4 чрез адв. А. И. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП № 347/10.04.2025 г., издадена от М. С., с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но не повече от 18 месеца“.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна. Изтъкват се редица процесуални нарушения и несъответствия в обстоятелствената ѝ част, като също така се твърди, че нарушението не е извършено, поради което не е и налице основание за издаване на заповедта. Претендират се разноси, за които е представен списък.

Ответникът – М. И. С., на длъжност к.о. при 4 РУ-СДВР, чрез юрк. Г., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение. Подробни съорбажения излага в депозирана писмена защита.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който отказва да му бъде извършен тест за употребата на наркотични

вещества или техни аналози, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане. Със заповедта е отнето свидетелство за управление на МПС № [ЕИК]. Заповедта е връчена на 10.04.2025г. лично на жалбоподателя.

В заповедта е посочено, чрез препращане към АУАН Серия GA № 1423863, че на 10.04.2025 г. около 14.20 ч., жалбоподателят е управлявал лек автомобил „М. еб3 А.“ с табели с регистрационен номер С. в [населено място], по бул. Н. В., от ул. А. Д. към бул. Ч. връх, като при извършена проверка било установено, че водача отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техни аналози с техническо средство Дрегер DRUGTEST 5000 STK с № ARMM-0038. На водача е издаден талон за медицинско изследване за ВМА с № 299271.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1632/02.12.2021г., подписана от Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. (л.41) на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 2 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Охранителна полиция“ в районните управления при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на адресата ѝ, описани по разбираем начин, като са налице юридическите факти, обуславящи издаването на заповедта. Съдът намира, че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на лицето, поради което възражението за наличието на такива също се приема за неоснователно. Изводът за липса на процесуални нарушения не се разколебава от обстоятелството, че посоченият в талона за изследване час на проверката съвпада с часа на управление на превозното средство според заповедта. Според протокола за извършена проверка, същата е извършена от 14.25 часа до 15.55 часа, като час на управлението е посочен 14.20, а час на отказа е 14.51 според АУАН. В ТМИ е посочен час на начало на проверката 14.20, като е издаден в 15.50 часа. Съдът приема за безспорно, че около 14.20 жалбоподателят е управлявал МПС, като в 14.51 е отказал да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотици. Разминаването в точния час, в който са извършени конкретни действия в случая не е от такова естество, че да обуслови отмяна на заповедта на формално основание. Не представлява съществено процесуално нарушение липсата на посочване номера на техническото устройство в АУАН, тъй като различният фабричен номер на дрегера едва ли би променило решението на жалбоподателя за отказ. Същият би бил налице независимо с кое техническо средство е поканен да бъде тестван. Освен това законосъобразността на АУАН е предмет на производство по ЗАНН, а не в настоящото такова. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани

в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лицето-водач на МПС.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице към момента на налагане на ПАМ. Съдът приема за безспорно установено, че на 10.04.2025 г. около 14.20 ч., жалбоподателят е управлявал лек автомобил „М. еб3 А.“ с табели с регистрационен номер С. в [населено място], по бул. Н. В., от ул. А. Д. към бул. Ч. връх, като при извършена проверка водачът отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техни аналози с техническо средство Дрегер DRUGTEST 5000 STK с № ARMM-0038.

Наличието на материалноправните поставки за издаване на заповед за налагане на ПАМ от този вид, обосновава извод за законосъобразно упражнена компетентност от страна на издателя на заповедта. Полицейският орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжен при наличието на визираните в нормата предпоставки, да издаде заповед с конкретното съдържание и да наложи по отношение на водача предвидената в закона принудителна административна мярка. В случая нарушението се изразява в отказ на водача да бъде изпробван с техническо средство за употребата на наркотични вещества. Нарушението, за което е издадена ЗППАМ се извършва чрез бездействие, изразяващо се в отказ на водача да бъде проверен с техническо средство за употребата на наркотични вещества. Законосъобразността на акта се преценява към момента на издаването му, а в конкретния случай е безспорно доказан отказ на жалбоподателя да му бъде извършена проба с техническо средство. По същество отказът се доказва с наличните по делото доказателства изготвени в рамките на осъществената проверка, както и в изготвените в последствие документи от полицейски служители за отчет на работата им. В съставеният АУАН също не е вписано възражение, което да е в състояние да разколебае приетата фактическа обстановка. Твърденията, че полицейският автомобил не е разполагал с дрегер не са доказани, а след като жалбоподателят е подписал АУАН и не е възразил, че по същество такава проверка не му е правена, респ. обективно няма как да е налице отказ, са голословни и съдът ги приема за защитна теза на жалбоподателя.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона. С въвеждането на административнонаказателна санкция за отказ да бъде тестван водач на МПС, се цели водачи, употребили наркотични вещества, да не се освобождават от административнонаказателна отговорност при отказ от тяхна страна да бъдат тествани и да не бъде осуетявано наказването им. Въвеждането на санкция цели да мотивира водачите да бъдат изпробвани, вместо да отказват без последици. Наличието на санкция за отказа следва да е контрамотив в съзнанието на водачите по

отношение извършването на тези откази. В случая жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози, което представлява съставомерно поведение за ангажиране на административнонаказателната му отговорност, поради което налагането на ПАМ е в съответствие с целта на закона и в частност с целите по чл. 22 ЗАНН.

По изложените съображения съставът на съда намира, че е налице валиден и законосъобразен административен акт, с който по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка, от компетентен орган и в предвидената от закона форма. Заповедта е издадена при наличието на материалноправните предпоставки за това, поради което упражнената компетентност е в съответствие с материалноправните изисквания за това. Жалбата на М. С. е неоснователна, поради което е дължимо отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, вр. с чл. 143, ал. 3 АПК, в размер на 100 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. И. Т. ,с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] ет.4 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП № 347/10.04.2025 г., издадена от М. С., с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но не повече от 18 месеца“.

ОСЪЖДА П. И. Т. ,с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] ет.4 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: